

பயணம் - 2

கருக்கலிலேயே எழுந்து போனால்தான் மாலைக்குள் திரும்ப முடியும் என்று சிவப்பிரகாசம் சொல்லியிருந்தார். தயாராகி, பேனா, குறிப்புகள், காகிதம் எல்லாம் பையில் இருக்கிறதா என்று உறுதி செய்துகொண்டு, அறையைப் பூட்டிவிட்டு ஓட்டல் வெளியே வந்தால் தினகரன் நின்றுகொண்டிருந்தான். ஒரு நிமிடம் அவனை அடையாளம் தெரியவில்லை. வழக்கம்போல மடித்துக் கட்டிய வேட்டி. அரைக்கைச் சட்டை.

“என்ன செளக்கியமா?” என்றான்.

“நான் வந்திருக்கிறது எப்படித் தெரியும்?”

“சிவப்பிரகாசம் சொன்னாரு. பஸ்ஸுல பேசிட்டே போலா மேன்னுட்டு வந்தேன்.”

“ரொம்பக் காலையில எழுந்திருக்கீங்களே? களைச்சுடப் போறீங்க.”

“அதெல்லாம் ஒன்னுமில்ல. பழக்கம்தான்” என்றான்.

சில நிமிடங்களில் விடிந்துவிடும். பேருந்து நிறுத்தத்தை எட்டியதும் நேரே டிக்கடைப் பக்கம் நடக்க ஆரம்பித்தான். அவன் பழக்கத்தை அவன் மறக்கவில்லை. டிக்கடைக்காரன் இவளைப் பார்த்ததும், மேல்தட்டுக் கூடையிலிருந்து இஞ்சியை எடுத்தான். ஒரு சிறு இஞ்சித் துண்டைத் தோல் சீவி நசுக்கிவிட்டுக் கொதிக்கும் தண்ணீரில் போட்டான்.

தினகரன் இவளைப் பார்த்துப் புன்னகைத்தான்.

“டெல்லிப் பழக்கம் எல்லாம் விடமாட்டீக போல.”

இருவரும் டிக்கடை வெளியே போடப்பட்ட மர பெஞ்சில் அமர்ந்தனர்.

“எனக்குக் காப்பியே குடுங்க அண்ணாச்சி. காலேல இஞ்சி சுரசமெல்லாம் சாப்பிட முடியாது” என்றான்.

“இந்த எடக்குதானே வேணாங்கறது” என்றாள்.

சிரித்தான்.

அவனுக்குக் காபியும் இவளுக்கு டியும் வந்தது. நிறுத்தத்தில் நடமாட்டம் இல்லை அந்த வேளையில். சூரியன் இன்னும் முழுதாக மேலே எழவில்லை. விடியலின் மங்கிய ஒளியில் அந்த நிறுத்தத்தின் பேருந்துகள் ஒட்டுக்குள் அடங்கிய ஆமைகள்போல நின்றிருந்தன.

இஞ்சி போட்ட டியை அருந்தியபடி மௌனமாக இருந்தாள்.

“லிஸ்ஸிகூட மஸாலா டி போடுவா. குஜராத்திக்காரங்க சாப்பிடுவார்களே அது மாதிரி. அவங்கப்பா ஒரு வருஷம் பரோடால இருந்தாரு.”

“எந்த லிஸ்ஸி?”

“எங்க தூரத்து ஒறவு.”

“ஓ.”

அவள் போக வேண்டிய இடத்துக்கான முதல் பேருந்து வந்ததும் ஏறிக்கொண்டனர். தினகரன் களைத்திருந்தான் போலும். பேருந்து ஓட ஆரம்பித்த சில நிமிடங்களிலேயே இருக்கையின் பின் உள்ள உலோகத் தண்டில் தலையைச் சாய்த்துச் சிறிது வாய் திறந்து உறங்கிப்போனான்.

வேலை தொடர்பாக அவள் மேற்கொண்ட பல பயணங்களில் தினகரன் அவளுடன் இருந்தான். வர முடியுமா என்று இவள் கேட்டவுடன் துண்டையும் சோப்பையும் எடுத்துக்கொண்டு ஆற்றில் குளிக்கக் கிளம்பிவிடுவான். தாமிரவருணி ஆற்று விசேஷக் குளியலுக்குப் பின்தான் அவனால் தன்னைச் சுற்றியுள்ள உலகத்தை மகிழ்ச்சியுடன் காண ஆரம்பிக்க முடியும். அதுவரை படுக்கையில் புரண்டபடி அல்லது சுவரில் சாய்ந்தபடி உற்சாகமின்றி இருப்பான். அவன் நடத்தும் சிறிய புத்தகக் கடையைப் பெரும்பாலும் நடுப் பகலுக்கு மேல்தான் திறப்பான். ஒரு நாளுக்கு இரு புத்தகங்கள் விற்று விட்டால் மகிழ்ச்சி கரை புரண்டோடும். “படிக்கிற பழக்கம் இன்னும் போகல” என்று சந்தோஷப்பட்டுக்கொள்வான்.

பல முறை ஏதாவது ஒரு சிற்றூருக்கு வெளியே, அமைதியாக நீண்டு கிடக்கும் வீதியில், இரவு வேளையில், ஒரு பேருந்தை எதிர்பார்த்து அவளுடன் நின்றிருக்கிறான். விளக்குகள் இல்லாத, இருபுறமும் மரங்கள் உள்ள, நீண்டு கொண்டே போகும் வீதியில் பேருந்தை எதிர்பார்த்து நின்றிருந்தபோது பல விஷயங்களைப் பேசியதுண்டு. ஜனநடமாட்டம் இல்லை என்ற தைரியத்தில் பட்டுக் கோட்டை கல்யாணசுந்தரம் பாடல்களை உரக்கப் பாடியதுண்டு. “இரை போடும் மனிதருக்கே இரையாகும் வெள்ளாடே” என்று

இருட்டைத் துளைத்துக்கொண்டு குரல் எழுப்பியதுண்டு. சில சமயம் அந்த வழியாகப் போகும் சைக்கிள்காரரோ, கட்டை வண்டிக்காரரோ இவர்களது இரைச்சலைக் கேட்டு இவர்களை முறைத்துப் பார்த்துண்டு. டெல்லியில் உள்ள அவளும், தாமிரவருணிக் கரையில் உள்ள தானும் இப்படி ஒரு யாருமில்லாப் பிரதேசத்தில் பட்டுக்கோட்டை யாரை எப்படி நினைக்க முடியும் என்று வியப்பான்.

“எப்படி நீங்க இப்படி ஆயிட்டீங்க?” என்பான்.

“இப்படினா எப்படி? ஏதோ எனக்கு ஒட்டுவாரொட்டி வியாதி இருக்கிறாப்பல இல்ல பேசறீங்க?”

“அப்படி இல்ல வந்து . . .”

“பின்ன எப்படி? எனக்குத் தெரிஞ்ச ஒருத்தர் தஞ்சாவூர் மண்ணுல பிறந்தாத்தான் எதுக்கும் ரசனை வரும்பாரு. நீங்க என்னடான்னா தாமிரவருணில முங்கினாத்தான் ரசனை இருக்கும்கற மாதிரி சொல்லறீங்க. இப்படி அவர் ஒரு மண்ணு நீங்க ஒரு மண்ணுனு ஆளுக்கு ஒரு மண்ணு பிரிச்சுகிட்டா, ஊரெல்லாம் சுத்துற என்ன மாதிரி இருக்கறவங்க புறம்போக்குல நிக்க வேண்டியதுதானா?”

“யப்பா, இப்படிக்கோவிக்கிறீர்களே?”

தினகரன் ஏதோ வேலையாய் டெல்லி வந்திருந்தபோது இவள் வீட்டில் தங்கியிருக்க வந்தான். இவளும், இன்னொரு பெண்ணுமாய் ஒரு பெரிய வீட்டின் பின்பகுதியில் குடியிருந்தனர். காலையில் ஆறரை மணிக்குக் கல்லூரியில் காலை முதல் வகுப்பு எடுக்க ஓட வேண்டும். நிறைய ரொட்டி, வெண்ணெய், பழங்கள் எல்லாம் வாங்கி வைத்து, “தினகரன், நான் சாயங்காலம்தான் வருவேன். ரொட்டி, பழம் எல்லாம் இருக்கு” என்றதும், “ரொட்டியா?” என்று திகைத்தான். இட்லி, தோசை, பொங்கல் நினைவு வந்து அலைக் கழித்தது போலும்.

“மதியத்துக்குச் சோறு?” என்றான்.

“சோறு வடிச்சுவெச்சிருக்கிறேன். நீங்க தயிர் ஊத்திச் சாப்பிடுங்க.”

“நானேவா?”

“இல்லல்ல. ஒரு மணியானதும் இந்தச் சன்னல் வழியா ஒரு தேவதை வந்து சோத்தைப் பிசைஞ்சி உங்க தட்டுல போடுவா. பாட்டிலைத் தொறந்து ஊறுகாய் வெப்பா. கை கழுவத் தண்ணி தருவா. தட்டை எடுத்துக் கழுவி வெச்சுடுவா. சாப்பிட்ட இடத்தைத் தொடைப்பா.”

“கேலி பேசறீகளா?”

“பின்ன?”

இரண்டொரு நாட்கள் பேயறைந்தவன் போல் வளைய வந்தான். பின்பு கரோல்பாகில் தென்னிந்தியர்கள் வழக்கமாகத் தங்கும் விடுதி ஒன்றில் தங்க இடம் தேடிக் கொண்டான். எட்டு பத்து இட்லிகள், தோசைகள், வடைகள் எல்லாம் உள்ளே போன பின்பு, சோறும், ரசமும், பொரியலும், முட்டையும், கோழியும், மீனும், சாம்பாருமாய்ச் சாப்பிட்ட பின்னர்தான் இறந்தபின் உயிர்ப்பிக்கப் பட்டவன் போல் ஒளிர்ந்தான்.

அப்போது ஒரு வார இதழில் ஒரு பிரபல எழுத்தாளர் பயணக் கட்டுரை ஒன்று எழுதிக் கொண்டிருந்தார். அவர் உலகத்தின் எந்தக் கோடிக்குப் போனாலும் ஒரு தமிழ்க் குடும்பத்தினர் இவரை அழைத்து, விருந்தோம்பல் செய்து, மல்லிகைப்பூ போன்ற இட்லிகளை இவர் முன்வைத்து விடுவார்கள். அந்த அன்பில் திக்குமுக்காடி இவருக்குப் புல்லரித்துவிடும். தினகரனுக்கு அவர் உறவா என்று இவள் பரிகசித்தாள் அவனை.

தாமிரவருணி மண்காரர்களுக்கு வயணமாகச் சாப்பிட வேண்டும் என்றான் அவன். தான் இப்படி இருப்பதற்கான முழுப் பொறுப்பையும் அறுபத்து நாலு வகைப் பச்சடிகளைப் பற்றி அறிந்திருந்த தன் தாத்தாவின் மேல் போட்டான்.

“சாப்பாட்டுல ஒரு கல் உப்புக் கொறஞ்சா அவருக்குத் தெரிஞ்சுடுங்க. அப்படி ஒரு நாக்கு. அவரு காய்கறி வாங்கிட்டு வந்தாருன்னா எதெதை எப்படிச் சமைக்கணுமின்னிட்டு சொல்லிப் போடுவாரு. ரசனை உள்ளவரு. பாண்டிச்சேரில அவர் தம்பி வீட்டுக்குப் போன வருக்கு மீன் ருசி கண்டுட்டுது. ஒரு நாள் பூண்டும், மஞ்சளும், மிளகாத்தூளும், இஞ்சியும் போட்டு அரைச்சுத் தடவி மொள்ள மொள்ளத் திருப்பித்திருப்பிப் போட்டுப் பொரிச்ச மீனைச் சாப்பிட்டுட்டுக் கை கழுவிட்டு, “அப்பனே முருகா”ன்னாரு. அவ்வளவுதான். உசிரு பிரிஞ்சிட்டு. ‘யாருக்கு நான் இனிமே ஆக்கிப் போடுவேன்’ன்னுட்டு எங்க பாட்டி அப்படியே குன்னிப் போயிட்டாக...”

“அப்புறம் வயணமாச் சாப்பிடப் பேரன் நீங்க வந்தீங்களாக்கும்?”

“இத பாருங்க, சாப்பாட்டு விஷயத்துல கேலி பேசாதீக” என்று முறைத்துக்கொண்டான்.

இவ்வளவு பழகியும் தினகரன் என்ற தனிமனிதன் யார் என்று தெரியவில்லை. பேருந்துப் பயணங்களும், நீண்ட நடைகளும், பட்டுக்கோட்டையார் பாட்டுகளும் மட்டுமே பிரதானமாகத் தெரிந்தன.

திருவனந்தபுரத்தை எட்டும்வரை தினகரன் கண் திறக்கவில்லை. இவள் வந்த வேலை முடிவதற்குள் மாலையாகிவிட்டது. கட்டணக் கழிப்பிடம் எங்காவது உண்டா என்று இவள் தேட முற்பட்டபோது,

“லிஸ்ஸி வீடு இங்கிட்டுத்தான் இருக்கு. வாங்களேன்” என்றான்.

“சொல்லாம கொள்ளாம . . . எப்படி? தூரத்து உறவுன்னு சொன்னீங்க?” என்றாள்.

“இல்லல்ல. போலாம். அது தப்பா நெனக்காது” என்றான்.

ஒரு ஆட்டோ பிடித்து லிஸ்ஸி வீட்டுக்குச் சென்றனர். இவர்களைக் கண்டதும் லிஸ்ஸியின் முகம் மலர்ந்தது.

“வாங்க, வாங்க, எனக்கு உங்களைத் தெரியும்” என்று வரவேற்றாள்.

சின்ன வரவேற்பறையில் சுவரில் ஒரு ஏசுவின் படம் தொங்கியது. அதன் முன்சுவரில் பதித்திருந்த சின்ன மரத்தட்டில் இரு மின் சார மெழுகுவர்த்திகள். ஒரு முக்காலியில் அவளும் அவள் கணவனுமாய் நிற்கும் திருமணப் புகைப்படம். ஒரு குழந்தையின் இரண்டு மூன்று புகைப்படங்கள். குழந்தையின் முகம் எங்கோ பார்த்த முகமாகப் பட்டது.

லிஸ்ஸி இரண்டு கண்ணாடித் தம்ளர்களில் தண்ணீர் கொண்டு வந்தாள்.

“லிஸ்ஸி, முதல்ல எனக்குப் பாத்ரூம் போகணும்” என்றதும், அதற்கு வழியைக் காட்டினாள். திரும்பிவந்ததும்,

“என்ன பலகாரம் செய்யட்டும்?” என்றாள்.

“கிளம்பணுமே லிஸ்ஸி. அப்புறம் நேரமாயிடும்” என்றாள்.

“ஐயோ யேசுவே! இவ்வளவு தூரம் வந்திட்டு எதுவும் சாப்புடாமப் போவார்களா?” என்றாள்.

“எனக்கும் வயத்தைப் பசிக்கி” என்றான் தினகரன்.

“இதோ இப்ப வாரேன்” என்று உள்ளே ஓடினாள் லிஸ்ஸி. இவளும் அவள் பின்னால் சென்று, “உங்க ஹஸ்பெண்ட் ஆபீஸ் விட்டு வர நேரமில்லையா லிஸ்ஸி?” என்று வினவினாள்.

“இல்லக்கா. அவரு ஊர்ல இல்ல. அவரு மெடிகல் ஸேல்ஸ் மென். மாசத்துல இருபது நாள் வெளில்தான் இருப்பாக.”

“ஏதாவது உதவி செய்யவா?” என்றதும்,

“வேணாம்கா. தோசைக்கு மாவாட்டி இருக்கு. சுட்டுடறேன்” என்றாள்.

சமையலறை மூலையில் இரு அலங்காரப் பிடிகள் கொண்ட ஒரு பெரிய பித்தளை அண்டா இருந்தது. இவள் அதன் பிடியைத் தொட்டுப் பார்த்தாள்.

தோசை சுட்டவாறே திரும்பி இவளைப் பார்த்து, “அது தினகரன் அம்மாது. சின்னப் புள்ளைலேந்து எனக்கு அவங்க வீட்டுல எல்லாரையும் பழக்கம்” என்றான்.

இவர்கள் தோசை சாப்பிட்டதும், லிஸ்ஸி மஸாலா டி போட்டுத் தந்தாள்.

“கிளம்பலாமா தினகரன்?” என்று இவள் கேட்டதும்,

“இருங்கக்கா. பையன் வரட்டும்” என்றான்.

பத்து நிமிடங்களில் நான்கு வயதுச் சிறுவன் ஒருவன் சிறு சைக்கிளைத் தள்ளியபடி வந்தான். இவளைப் பார்த்ததும் தயங்கி நின்றான்.

“இங்க வா” என்றான் தினகரன்.

சிறுவன் தினகரன் அருகில் வந்து அவன் மடியில் முகம் புதைத்துக் கொண்டான். தினகரன் அவன் தலையைத் தடவி, “இந்த ஆன்ட்டி கிட்ட உன் பேரச் சொல்லு” என்றான்.

தலையைத் தூக்கி, “ரவிகுமார்” என்றான்.

பின்பு தினகரனின் இடுப்பைச் சுற்றிக் கைகளைப் போட்டு அணைத்தபடி அண்ணாந்து அவனைப் பார்த்துச் சிரித்தான்.

தினகரன் முகத்தில் அதீத அன்புடன் கூடிய புன்னகை ஒன்று தோன்றியது. பையனின் முகத்தைத் தடவினான். பையன் எம்பி அவன் மடியில் ஏறி அவன் முகத்துடன் தன் முகத்தைப் பதித்துக் கொண்டான்.

சிறிது நேரம் சென்று கிளம்ப முற்பட்டதும், லிஸ்ஸி உள்ளே சென்று ஒரு வட்ட டப்பாவில், அன்று புதிதாகச் செய்தது என்று தெரிவிப்பது போல் மணம் வீசிய கேக் வைத்துக் கொண்டு வந்தாள். இரு சிறு துண்டுகளை வெட்டி, பையன் கையில் தந்து இவள் வாயிலும், தினகரன் வாயிலும் போடவைத்தாள். டப்பாவை மூடி, தினகரன் கையில் தந்தாள்.

பேருந்தில் வரும் வழியில் தினகரன் கண்களை மூடியபடி வந்தான். வெளியே இருட்டியிருந்தது. விரையும் பேருந்தின் சன்ன லாடே மரங்கள் கரிய நிழலுருவமாய்த் தெரிந்தன. திடீரென்று சில சமயம் மரங்களினூடே ஆந்தையின் ஒளிரும் கண்கள் பளிச் சிட்டுப் போயிற்று. தெருவில் நடந்து போகும் ஒருவனின் வேட்டி அல்லது தலை முண்டாசின் வெள்ளையோ, ஏதாவது சரிகைப் புடவையின் மினுமினுப்போ கடந்து போயிற்று சில சமயம்.

தினகரனின் கண்கள் மூடியபடி இருந்தன. வட்டப் பெட்டியைக் கையினின்றும் நழுவி விடாதபடி பிடித்துக்கொண்டிருந்தான்.

நிறுத்தத்தில் வண்டி நின்றதும் கண் விழித்தான். ஓட்டல் வாயிலில் இவளை விட்டுவிட்டுப் போகும்போது இவளை நேராகப் பார்த்துச் சிறிது வெட்கத்துடன் சிரித்தான்.

'மஞ்சரி', ஜனவரி 1997